

LA POR COM A FORMA DE DESGOVERN

El Ball Esportiu passa, en el nostre país, per moments estructurals i d'organització crítics, que justifiquen una reflexió per part de tots aquells que estimem i practiquem aquest esport.

Després d'anys de creixement constant des de la creació dels primers clubs de Ball Esportiu, passant per la creació de la UCBE, fins als reconeixements de les Federacions Autònòmiques primer i l'estatal després, amb una evolució paral·lela de practicants i competicions, vivim des de fa ja temps una singular desacceleració que redueix progressivament les llicències de Ball Esportiu i el nombre de les competicions. És que potser hem oblidat el *glamour* i la grandiositat d'aquelles competicions no tan llunyanes al Palau d'Esports del Carrer Lleida a Barcelona, o esdeveniments històrics com Sant Cugat, Granollers, Manresa...?

No ens enganyem, quan algunes estadístiques mostren creixement de llicències esportives de Federacions de Ball, es fa gràcies a altres disciplines, però cada cop tenim menys ballarins de Ball Internacional.

El fenomen no és només català, sinó d'abast nacional i fins tot mundial, com tenim ocasió de contrastar entre els països del nostre entorn.

Cal fer entre tots una anàlisi, d'entendre per què succeeix això i quines mesures cal adoptar per tal de recuperar l'atractiu del Ball per a joves i grans, i per poder seguir creixent. I per fer-ho, primer de tot cal escoltar, i molt, a l'esportista, el ballarí, que és la raó de ser del Ball i de les Federacions. Ho fem?.

És cert que les Assembles anuals de les Federacions haurien de constituir el marc de debat dels temes que ens preocupen, però sorprenem a algú si diem que no és així, ni pel fons ni per la forma?. Podríem preguntar a algun esportista què en sap de la darrera Assemblea anual de la seva Federació?.

Per què no arriba la veu de l'esportista a la presa de decisions federatives?. Un dels motius fonamental, perquè succeeix això en el ball és per la POR. Una por amb majúscules i que bloqueja qualsevol acció racional de crítica envers els nostres dirigents esportius. Por per dir el que es pensa, per opinar, per denunciar, sigui com esportista, com a tècnic, com a jutge, com a club, com a organitzador...

Hi ha normes no escrites, decisions, intimidacions, pressions per a que les opinions no aflorin. Les coneixem tots i seria fariseu negar la seva existència.

L'esportista tem fer-se visible per por a com això afecti a la seva progressió esportiva, el jutge que coneix irregularitats té por de denunciar-les perquè això podria comprometre la seva promoció, els organitzadors, si són crítics, tenen por a perdre l'assignació de la seva competició.

Si parlem de gestions de recursos econòmics, els temors encara són més forts. Se saben, es diuen coses..., s'assimilen deutes, però algú és capaç de fer arribar aquestes crítiques més enllà del seu entorn particular, reduït, íntim?.

Quan denunciem, quan demanem canvis, quan proposem projectes , quan exposem les nostres opinions, som lliures de fer-ho tots i cadascun dels membres del nostre col·lectiu, sempre amb respecte, sempre diferenciant fets de les opinions, però sempre tenim el dret de fer-ho sense por.

Deia una frase de Michelle Obama: *No es poden prendre decisions basades en la por i en la possibilitat del que podria succeir.*

Només hi ha una opció per reeixir el Ball Esportiu del nostre país: perdre la por a dir i proposar el què pensem per millorar honestament el ball i treballar units per impulsar un canvi, que no ha de ser el benefici d'un sinó el de tots.

Pot ser que ens equivoquem, però la responsabilitat de no haver fet quelcom per omissió, té difícilment justificació i unes conseqüències notablement pitjors.

Ho podem fer, ho volem fer i ho farem.